

KPO - Racing Minutes: Brdské dvoukolo CKKV/UAC

Jsa po sobotě (po závěrečném závodě a vyhlášení KPO Časovek do kopce) unaven a rozbitý, jsem se uvolil napsat. Alkohol je démon a bruslařky krásy. Naštěstí jsem to pohltil tělem a stroj ušetřil napřesrok. Ale i tak to byla pěkná šupa.

Přátelé, kamarádi.

Tak nám skončila další porce letošních hromadných závodních kilometrů. Každý se s tím popral jak mohl. Někdo s výsledky, jiný s zážitky. Patřím spíše do kategorie požitkářů. Slabý od přírody, silný duchem a vyzbrojen věčnou žízň. Dostí ale žalů. I letos jsem se těšil na Brdské dvoukolo jak děti na sních. Jedná se o závod sice kratší, ale kompenzovaný o to většími lahůdkami. Věčný nepřítel cyklistů počasí dokáže tomuto závodě dodat potřebný adrenalin a i letos to vypadalo na zážitky spíše negativní. Naštěstí deště ustaly a z tratě se stala o dost menší klouzačka. Co ovšem zůstalo je nepřekonatelná cyklokrosová vložka Brdským masívem a to doslovně. Poučen z loňska jsem spíše zpanikařil a obul pneumatiky na zimu, nicméně se mi to spíše vyplatilo. Předstartovní příprava byla opět klasika. Bez kávičky bych asi nevyjel. Na startu jsem pochopil že na umístění to opět nebude, a boj o poslední čtyři místa ve skupině kam věkem patřím (bohužel ne už výkonností) bude opět tuhý. Čelo pelotonu složené ze samých borců elite kategorie amatérské cyklistiky dávalo tušit kdy přijde konec. No nečekal jsem to tak brzy, ale přiznám se že mě těch třista metrů docela překvapilo. Přesně tak dlouho jsem uvisel v hlavní poli. Z negativní stránky jsem si přepnul na tu lepší - aspoň v lese nebude tlačence. Po loňském kolapsu v půli trati lesem jsem zvolil tempo svižné ale vytrvalé. Utvořili jsme nepočtenou skupinku čtyř lidiček a sáпали se do kopce.

Opět jsem ostudně porušil životosprávu a tak jsem bojoval víc se žaludkem než z kopcem. Ale tento přirozený tlumič vášní aspoň udržel na uzdě silové rezervy. Naštěstí, kde se vzal, tu se vzal, objevil se, ne pocestný, ale kolega z týmu, který mě začal okamžitě kaučovat přímo na trati. (Díky Stando). Podle stanov fair play udržoval odstup od skupinky, ale i tak se jednalo o službu nedocenitelnou.

Další z věcí co překvapily nemile byl naslizlý zelený povrch lesní asfaltky. Ten zcela eliminoval jízdu ze sedla. Prostě to pak lítalo vzadu jak nudle v bandasce.

Ale dostí hořkostí. Snažil jsem se tedy udržovat konstantní tempo a vydržet nahoru. Sice nebyl kdo by střídal, ale kluci vzadu bojovali statečně.

Na tomto místě musím zdůraznit hlavní zádrhel trati. Naprosto nepředvídatelný povrch způsobuje nepřeborné množství defektů. Tolik co v Brdech nikde jinde není. Je mi sice líto těch co chytí defekt a nepřejí jim to, ale každý svého štěstí strůjcem. V místě nejprudšího stoupání dne jsem si, či spíše jsme si od kluků odskočily. Ve sjezdu jsem pak naprosto bez ambicí spíše hleděl než na rychlost, na bezpečnost.

U stoupání na Hradec nás tedy kluci z Vinohradských šlapek zase dotáhli, ale ten kopec jim nesedl.

Rozdíl třídy výkonnosti se pak projevil na rovině. Standa, aby mi ulehčil, jel špic, a to tak vehementně že jsem po třech km totálně odpadl. Jeli jsme pak už ve třech, naštěstí. Dotáhl se závodník z H-H Smíchov ale neměl jsem sil s ním vydržet až do cíle.

V této fázi závodu ukázalo počasí tu lepší stránku a vítr foukal do zad opravdu mocně. Až moc. Ve vesnici jsem se málem nevešel na silnici. A jednou dokonce jsem překročil na chvíli i rychlost 65km/h.

Druhé kolo se odvíjelo už v rámci lepší turistiky. Jel jsem si sám lesem a koukal po ptákách. Minuli mě pouze dvě skupinky. V jedné jel druhý balík pro mě kosmickou rychlostí s fořmachrem na špici - všemi obávaným Mírou Kakačem. V druhé skupince pak Igor Kubín, ale v představě zvracení na Hradci jsem s díky odmítl. Opět bylo dost defektů. Zvláště kluci s CK Královice to odskákali a dobrá půlka týmu seděla na pařících a čekala na záchranné vozidlo.

Musím přiznat, že na podruhé mě Hradec víc než nebavil. Předem mnou nikdo za mnou nikdo a to stoupání se jevílo naprosto nekonečné.

Naštěstí mi jdou více rovinky než stoupání a při sjezdu do druhé poloviny tratě jsem už ožil. Vítr dával tušit, že mě zezadu jen tak nikdo nedojede a tak jsem si dal časovku na dvanáct km. Sice mě dojel jakýsi borec a lamentoval, že jsem si zkrátil část tratě lesem, ale nejspíše se spletl. Trochu mě to otrávil a tak jsem mu přenechal třicet metrů náskoku a ani mně nemrzelo, že mi ujel. Šok nastal až těsně před cílem, když jsem dojel kolegu. Hrdinně odtahal kopce a na roviny nezbylo sil. Nabídl jsem ještě, že pojedeme spolu, ale nakonec zvítězil duch závodní a prostě jsem ujel.

Pak už je to klasika. Osamocený borec si dojede do cíle pro dobrý pocit. A ten jsem tedy rozhodně měl.

Další smolař už jen na závěr byl jistý závodník z Vinohradských šlapek co defektil 500m před páskou.

Na závěr bych poděkoval pořadatelům. V rámci možností trať připravili a rozvědčiči na silnici a v lese byli naprosto skvělí. Všem moc dík. Jako tečka za sezónou se opravdu Brdské dvoukolo povedlo.

Jako vždy někomu víc a někomu míň.

Pavel „marhi“ Marhold

foto: Pavel Chyský

